

TÍTOL: Somnis que ajuden a vèncer els monstres

Era una petita ciutat com ara la teva, ni molt gran ni molt petita. Encara les famílies de tota la vida es coneixien per ser de can Tal o cal Pasqual.

La Júlia era una jove de rínxols daurats i els seus grans ulls de color mel encara tenien aquella expressió d'innocència de quan descobria el món i és que, tot i ser tota una noia, deien d'ella que era una mica encantada i somiatruites. De fet era ben feliç.

Feia ben poc que tenia carnet de conduir i solia recórrer els carrers del barri amb les finestres abaixades i el sostre descobert. Aquest ferro amb rodes, pintat per tercera o quarta vegada de color groc llampant era herència de l'avi Pere.

L'havia batejat amb el nom d'Eixerit i assegurava als nens bocabadats del veïnat, que era un carro tirat per la força de dos cavalls màgics i invisibles.

Com podeu pensar, la Júlia des de ben petita l'apassionaven els contes; no se'ls llegia, els devorava!, i quan anava al poble dels avis, creuava els camps manant l'Eixerit per fer volar els cabells i la seva imaginació.

Cada dia passava per davant de la majestuosa casa d'en Jan, el noi més guapo del món segons ella, i el seu veritable príncep blau.

Era un noi de pell suau, com si encara mai s'hagués afaitat. Era molt culte i distingit. S'havia format a les més prestigioses escoles del país però tenia un punt feble. La veritat és que en Jan, mai s'havia pelat els genolls per aterrar amb una bicicleta, ni mai s'havia banyat a l'aigua gelada d'un riu o empatxat de laminadures. No havia viscut al carrer, ni havia après del món real. Era fruit d'una bombolla que l'aïllava de l'entorn i la seva gent.

Potser aquesta debilitat, era la que atreia tant a la Júlia. La seva fragilitat la feia embadalir com aquell que mira una espècie de flor exòtica darrere dels vidres d'un hivernacle.

El problema era que la Júlia no sabia com fer-ho per aconseguir que en Jan es fixés en ella.

Aquella tarda, va aturar l'Eixerit al carrer del darrere de la Casa d'en Jan, per observar-lo des de lluny mentre practicava una peça instrumental amb el seu piano. El sol era càlid i una suau brisa corria pels carrers.

Es va quedar astorada observant al seu bell enamorat. No podia deixar de mirar aquell somriure d'orella a orella que tenia el noi, el qual se li contagiava sense poder evitar.

De sobte, va perdre de vista a en Jan i va veure aparèixer una enorme ombra que no podia distingir prou bé degut a la distància que hi havia. Semblava un monstre gegant amb dos caps. Es va quedar astorada i no sabia què fer. Va engegar el motor de l'Eixerit i quan es va disposar a trepitjar l'accelerador, va tenir un flashback.

Pensant, pensant i pensant, va recordar que guardava un ganivet a l'Eixerit de quan va anar a fer un pícnic amb els seus amics al camp feia uns dies. El va trobar i ell va amagar sota la samarreta i es va dirigir ràpidament cap a l'entrada.

La va obrir una senyora molt alta i prima. Tenia una bellesa espectacular. Lluïa un cabell llarg i llis d'un color negre intens i uns ulls blaus brillants. Va deduir amb facilitat que no es podia tractar d'una altra persona que no fos la seva mare. En Jan havia heretat tots els seus trets. La dona es va mostrar molt amable amb la Júlia, que li va explicar que venia a veure al seu fill.

Ambdues van anar cap a l'habitació on el noi tocava el piano. En Jan es va quedar bocabadat al veure la Júlia a casa seva perquè gairebé no es coneixien. La noia li va clucar l'ull i en Jan es va quedar encara més estranyat, tot i que es va deixar portar per la història que li havia explicat la seva mare.

Un cop es van quedar sols a l'habitació, la Júlia li va explicar que s'havia adonat que hi havia un monstre molt gran que rondava casa seva. En Jan va córrer als seus braços i la va abraçar fortament alhora que no podia contenir les llàgrimes. No podia creure que, per fi, algú altre que no fos ell, hagués vist aquell monstre. El noi li va explicar que sempre apareixia quan ell es trobava sol i que no feia més que donar voltes per l'habitació mentre el mirava amb una profunda fixació. Ell sempre tenia molta por i s'amagava on podia per tal d'intentar perdre de vista aquella mena de bèstia.

Es va posar a plorar desconsoladament perquè mai s'havia atrevit a parlar d'això amb ningú ja que sabia que cap altre persona l'havia vist i que, potser, només era fruit de la seva imaginació. La Júlia el va intentar calmar tot dient-li que entre els dos podrien dissenyar un pla per tal de derrotar el monstre.

Van estar força estona i van pensar que el més fàcil seria muntar un seguit de trampes per combatre'l. En Jan va anar cap al altell de casa i va agafar totes les trampes per a ratolins que va trobar. Les van posar per tota l'habitació i el noi va continuar tocant el piano. La Júlia es va amagar dins d'un armari perquè el monstre pensés que no hi havia ningú més. Van esperar.

Al cap de ben bé deu minuts aproximadament, va aparèixer una gran ombra. El monstre per fi havia arribat! En Jan es va espantar moltíssim, com sempre, i es va amagar a sota del piano sense deixar de tremolar de la por.

Mentrestant, la Júlia va poder veure amb claredat aquella bèstia. Era enorme i tenia dos caps amb unes dents esmolades. Quan va començar a caminar cap a

en Jan, una cama va quedar atrapada en la trampa per a ratolins. El monstre va caure cap a endavant i es donà un fort cop amb la cantonada del piano. Va quedar mig endormiscat i la Júlia va aprofitar per sortir corrents a clavar-li el ganivet al bell mig de l'esquena. Va començar a sortir-li molta sang i, finalment, va morir.

Tot d'una, un gran ensurt va fer que la Júlia tornès en sí i es despertés del que havia estat un somni ben estrany. Encara que desperta, la Júlia va trigar una bona estona en aconseguir tranquil·litzar-se i calmar-se totalment. Va ser en aquell moment que s'adonà que estava en el cotxe dels seus pares arribant al que havia de ser la seva nova casa i la seva nova vida, lluny dels seu gran amic Jan. Aquell amic que l'entenia sempre, aquell que amb només una mirada sabia que li passava i com se sentia i que sempre era allà per ajudar-la a superar totes les seves pors i les adversitats que li poguessin sorgir. Era un amic molt especial, d'aquells que saps que sempre hi són quan els necessites.

Però... i ara, en aquesta nova situació no coneixia ningú, ni la coneixia ningú ... Qui l'ajudaria estan

tan lluny en Jan? Amb qui podria parlar i compartir les seves alegries, les seves tristeses, els seus dubtes, les seves ràbies, les seves pors... ? I que a més, la pogués entendre tan bé com l'entenia en Jan? De sobte, la Júlia se'n va adonar que el somni que acabava de tenir tenia molt a veure amb tot el que estava vivint i li estava passant. Va començar a pensar que aquest alguna cosa li volia transmetre i que tot ell tenia un important

significat.

Potser havia de començar a confiar més en ella mateixa? Potser s'havia de donar l'oportunitat de tenir noves experiències i viure-les amb alegria i sense tantes pors? Potser s'havia de deixar conèixer? Potser, potser...

La Júlia va sentir per primera vegada en la seva vida que havia arribat de debò el moment de tallar els caps aquell drac que se tantes vegades li apareixia i que no li deixava gaudir de la vida i en definitiva ser feliç.

Què us sembla... us atreviu també vosaltres a tallar els caps dels monstres que se'ns apareixen com a la Júlia?

VALORACIÓ

El nostre conte està inspirat en la llegenda de Sant Jordi, però des d'una vessant més moderna i actual i, sobretot, perdent la tradició que sempre és el noi qui salva a la noia perquè aquesta és dèbil

i innocent i ell és molt valent. La nostra organització ha estat força bona perquè, en un inici, vam proposar diferents opcions i vam triar la que més ens feia el pes a les tres components del grup. A partir d'aquí, vam decidir que seria més fàcil que cadascuna fes una part del conte: introducció, nus i desenllaç. Tanmateix, vam estar en contacte pel xat i vam revisar les aportacions de les companyes, de la mateixa manera que també es van fer els canvis que es van considerar oportuns.

Pel que respecta als avantatges d'utilitzar documents col·laboratius, aquests fomenten el diàleg entre els components del grup gràcies al xat, així com també poder crear-ho simultàniament com si estiguessin físicament al mateix espai. Tanmateix, permet treballar des de qualsevol lloc i afavoreix a aquells alumnes vergonyosos i insegurs als que potser els costa transmetre la seva opinió als seus companys i/o es deixen portar pels altres.

No obstant això, un dels grans inconvenients és la necessitat d'estar connectat a la xarxa i disposar d'un aparell electrònic, atès que actualment encara hi ha famílies desfavorides que gaudeixen d'aquestes facilitats a la seva llar. A més a més, pot resultar complicat el fet de coincidir tots a la mateixa hora.